

locus amoenus

Pere Duran

Es Codolar

Rosa Maria Gil Tort

Tanco els ulls i veig el meu racó. A voltes platja, a estones cala i anys enrere tan sols precari refugi i recés de mitja dotzena de bussis dels pescadors de Tossa. Rentat pels temporals, intermitent i feréstec.

L'he conegut estret i també generós, curull de còdols i llis de sorra daurada. Ple d'estiuejants a l'estiu i solitari a l'hivern. Però sempre hi he trobat l'assolellat recés que cercava, l'instants feliç, el reposar pausat que et refà l'ànima. M'ha atret des que tinc memòria, tot i que mai se m'ha ofert propici a les nedades, segurament per la negror del seu fons i per les llegendes de morenes que hi tenien el cau a sota l'aigua.

De petita hi anava amb el meu avi i mentre ell repassava el bussi, la seva segona casa, jo recollia cargols i pallerides amb afany de col·leccionista. Era el pati de jocs de molts dies d'hivern, a recés de la tramuntana, que desfilara en blancalls al defora, d'esquerra a dreta, entre nosaltres i l'horitzó. L'avi repintava la barca, en netejava el llum, n'eixugava la pluja, i jo, sense saber-ho, anava teixint amb records una relació que encara em dura. Quelcom em porta a retornar-hi, sobretot a la primavera. Ja no hi ha l'avi i gairebé cap bussi, però la llum i l'olor són gairebé les mateixes. Hi torno amb els qui estimo, i renovello el ritual de baixar-hi i recollir-ne algun fruit, com qui pren possessió de quelcom que és seu.

A còpia de repetir el gest, ha esdevingut la porta d'entrada al temps de repòs i pausa. Una mena de cordó umbilical que em connecta al poble, on no m'hi trobo del tot fins que no he refet el camí escalonat que porta a la cala d'es Codolar. Joan Barril sosté que la pàtria de la infantesa s'engrandeix a mesura que envellim. Deu ser per això que cada dia em faig més meu aquest espai de granit i sal, aquest sot contudent vigilat per les atzavares que, any rere any, floreixen i moren arrapades al rocam que encercla la cala.